

От автора на бестселъра
„Осем перфектни убийства“

ЖИТ
ТРИПЪР

ДЕВЕТ ЖИВОТА

*Ако името ти
е в списъка,
някой иска
смъртта ти.*

Питър Суонсън

СН[®]
СОФТПРЕС

СРЯДА, 14 СЕПТЕМВРИ, 17:13 Ч.

Джонатан Грант винаги я посещаваше в сряда, освен ако не я предупредеше, че няма да успее. В сряда съпругата му винаги имаше „женска вечер“ – понякога в града, но обикновено в Ню Джързи, – затова Джонатан си тръгваше от офиса в пет и пристигаше в едностайния апартамент на Алисън в Грамърси Парк най-късно в пет и половина.

Алисън беше готова, когато портиерът ѝ съобщи по домофона, че Джонатан се качва.

Посрещна го на вратата, а той ѝ подаде бутилка сансер, шал „Булгари“, който тя едва ли някога щеше да сложи, и дневната ѝ поща, която беше взел от портиера. Алисън се зае да преглежда пощата, но той я спря и я поведе към спалнята. Облечена с бял сатенен халат – така обичаше той да бъде посрещан, – тя се отпусна в леглото, докато Джонатан се събличаше. Изглеждаше страхотно за мъж на седемдесет и няколко, косата му, макар и възтънка, не беше опадала, но мускулите на гърдите и ръцете му започваха да се отпускат. Той се плъзна до нея вече с ерекция и осеяна с червени петна кожа на лицето и шията, която издаваше, че вече е взел някакъв стимулант на тръгване от офиса. Понякога го

гълташе веднага след като пристигне и двамата най-напред изпиваха бутилката вино, докато хапчето подейства.

След това Джонатан задряма, Алисън си взе втори душ за деня и се облече като за вечеря по-късно, въпреки че не беше сигурно. Отвори виното, наля си чаша и прегледа пощата си. Два каталога, сметка от „Американ Експрес“ и плик без обратен адрес. Тя го отвори заинтригувано и извади сгънат лист, на който имаше списък с имена:

Матю Бомонт

Джей Коутс

Итън Дарт

Каролайн Гедес

Франк Хопкинс

Алисън Хорн

Артър Крус

Джак Радебо

Джесика Уинслоу

Алисън се намръщи и заглади с длан листа върху масичката – трябваше да го покаже на Джонатан. Тръпка пробяга по кожата ѝ и Алисън разтърси ръце, за да я прогони. Заплаха се таи в това да получиш списък с имена без никакво обяснение. Хрумна ѝ, че може би е свързано с Джонатан. Не знаеше за него почти нищо, но ако се съди по времето, което прекарваха заедно, той явно имаше много пари. А богатите хора обикновено имат врагове. Дали нямаше да му бъде познато някое от имената в списъка освен нейното?

Джонатан излезе от спалнята напълно облечен, взе чашата вино, която тя му подаде, заедно със списъка и го разгледа.

– Говори ли ти нещо? – попита Алисън.

Той поклати глава.

– Какво е това?

– Току-що го получих по пощата.

– И няма друго?

– Няма. Странно, нали?

– Странно.

Джонатан върна списъка на Алисън.

– Ще ходим ли на вечеря? – попита тя.

– Бих искал, но имам вечеря в центъра с хората от един хедж фонд, не мога да се измъкна. Извинявай, Ал.

Алисън сви рамене. В началото на връзката им – преди около година и половина – тя се цупеше, когато се налагаше той да си тръгне. Правеше го предимно заради него, докато не си даде сметка, че той не се нуждае от подобни уверения. Джонатан искаше секс и компания, тя искаше пари и... секс може би. Преди да си тръгне, той ѝ подаде предплатена карта „Виза“ с обяснението, че е подарък за годишнината им, в случай че шалът не ѝ харесва.

– Каква е сумата? – попита тя. И такъв въпрос не би зада-
ла в началото на връзката им.

– Нека бъде изненада. Но все пак не се опитвай да си купиш кола.

След като той си тръгна, Алисън Хорн се обади на най-добрия си приятел Дъг и го покани на вечеря. За нейна сметка.

ЧЕТВЪРТЪК, 15 СЕПТЕМВРИ, 10:05 Ч.

Беше най-интересното писмо от пощата, която Артър Крус получи, след като се върна от физиотерапия онази сутрин.

Отвори плика, макар да не очакваше нищо съществено, и вътре го изненада списък с имена, в който фигурираше и неговото. Не познаваше другите хора.

Оставаха още три часа до началото на смяната му като медицински брат в онкологията на болница „Кули Дикинсън“ в Нортхамптън. Тъкмо беше започнал да чете „Свят, осветен само от огън“ от Уилям Манчестър. След като беше прочел „Далечно огледало“ през лятото, той установи, че не иска да напуска Средновековието. Нещо в онези отминали животи, несекващото страдание, копнежът по Бог успокояваше като балсам душата на Артър след автомобилната катастрофа отпреди близо година, отнела живота на съпруга му Ричард и на техния кокер шпаньол Мисти, както и голяма част от подвижността на левия крак на Артър. Не можеше да повярва, че е изминала цяла година. Джоун – негова пасторка и близка приятелка – му обясни, че сигурно ще минат поне две години, преди да започне да се чувства донякъде нормално, поне малко щастлив, но Артър се съмняваше. Струваше му се, че последната безконечна година ще

се повтаря до безкрай. Нищо не помагаше. Всъщност това не беше съвсем вярно. Средновековната история помагаше. Той се настани внимателно в креслото си за четене и отново се вгълби в книгата на Манчестър, която не беше толкова добра, колкото тази на Барбара Такман. Прочете две страници, после позадряма и се събуди един час преди началото на дежурството си в болницата.

Кракът винаги го болеше най-силно след кратък следобеден сън – и сега той закуцука към кухнята, за да си стопли вода за чай. Докато я чакаше да заври, погледна навън през прозореца над мивката си и мярна лисугера – беше го кръстил Рейнард – да се прокрадва в края на имота му. Подтичваше бързо и точно преди да се шумугне между дърветата, завъртя глава и Артър забеляза нещо в муцуната му – може би дребен гризач. По необяснима причина Артър се зарадва за миг. Последния път, когато видя Рейнард, той изглеждаше измършавял и Артър се бе разтревожил.

Беше облачен ден, върбата край потока отскоро беше започнала да пожълтява. Артър изпи чая си пред компютъра, а мислите му се въртяха около списъка, който беше получил. Какво ли означаваше? Някаква чудата автоматично генерирана поща от компютър неznайно къде в страната, който се е прецакал и бълва напосоки някакви имена. Възможно беше. След смъртта на Ричард Артър даряваше дребни суми на много благотворителни организации, поради което името му фигурираше в стотици различни списъци с адреси, вероятно като „лесен контакт“. Е, няма нищо. Можеше да бъде и по-зле. Всъщност той очакваше с нетърпение пощата си. Като дете се беше абонира за различни каталози, само и само да ги получава, докато баща му не разбра и не сложи точка.

Артър допи чая си, отговори на имейл от Джоун, като я увери, че ще отиде в неделя в църквата да подреди цветята, и се подготви да тръгва за работа.

ЧЕТВЪРТЪК, 15 СЕПТЕМВРИ, 11:00 Ч.

Итън Дарт чу как пощата му тупна през процепа на вратата на апартамента. Той веднага забеляза загадъчния плик и го отвори начаса с надеждата да е отговор от някой агент. Неотдавна беше преживял период на безпрецедентна продуктивност и беше разпратил демо-записи на десетина агенти, които представляваха автори на песни. Съзнаваше, че стреля на сляпо, но нищо не губеше. В плика (пощенското клеймо беше от Ню Йорк, което бе обещаващо) имаше един-единствен лист със списък от девет имена, включително неговото. Итън се зачуди дали не са му изпратили списъка по погрешка, вероятно се беше озовал сред подобрани артисти, които да бъдат представявани от някой агент.

Взе списъка и чашата с кафето си, върна се в спалнята и включи лаптопа си. Написа първото име от списъка – Матю Бомонт, – а също „автор на песни“, за да стесни търсенето. Нищо не излезе, поне нищо, което да сочи, че Матю Бомонт също е автор на песни, който си търси агент. Итън опита с още няколко имена, но постепенно изгуби интерес. Явно не беше списък с други автори на песни или артисти. В главата му обаче се роди идея за песен, чийто припев беше: „Нека съм последен в твоя списък“. Итън грабна молив,

обърна листа и започна да си нахвърля текста на кьнтри песен. „Списък“ беше чудесна дума за римуване, имаше токова много варианти, но едновременно беше и трудна, защото всички варианти бяха банални. „Близък“. „Писък“. „Нисък“. Все пак той написа три стиха и в главата му дори зазвуча мелодия. Наля си още една чаша кафе, взе китарата и след като изпуши първата си лула с трева, се зае за работа.

Спомни си за списъка с имената много по-късно вечерта, докато седеше на бара в „Казино Ел Камино“ на Шеста улица в Остин и се мъчеше да измисли някоя умнотия, за да смае Хана Шарфънбург, която седеше до него вече цял час.

– Днес получих по пощата един списък. Осем имена, които нищо не ми говорят, плюс моето.

– Как така?

Итън отпи глътка пяна от своята току-що отворена бутилка бира „Лоун Стар“.

– Ами така. Получих плик, адресиран до мен. Вътре имаше лист с девет напечатани имена. И моето беше едно от тях.

– Напечатани ли?

– Не точно напечатани, но не и ръкописни. Бяха принтирани. От компютър.

– Странно.

– Ами да. Хубавото е, че от всичко това се роди песен. „Последен в твоя списък“. Написах я цялата за около час. Нещо в духа на Ерик Чърч.

Хана беше фармацевт и луда почитателка на футболния отбор „Лонгхорнс“, затова не проявяваше особен интерес към надеждите и мечтите на Итън да пише песни. Той забеляза как тя зарея поглед, когато той спомена новото си творение. Итън поръча за нея и за себе си по един шот уиски и я придума да я изпрати до къщи. Съквартирантката ѝ Ашли беше заминала при родителите си в Далас, затова Хана го покани да влезе. Попушиха малко трева, после изгледаха половин епизод от „Кланът Тененбаум“ и правиха секс на канапето.

– Трябва да престанем – каза Хана, когато се върна от банята, облечена само със старата си фланелка за софтбоул.

– Защо?

– Защото ти излизаш с Ашли. А аз живея с нея.

– С нея не сме си обещавали да не се виждаме с други хора.

– Добре де, но аз живея с нея и ако разбере, ще стане страшно неловко.

– Ти май ми харесваш повече от нея.

– Това няма значение.

– За мен има.

– Повярвай ми, нещата, които имат значение за теб, нямат значение за никой друг. Още не си го проумял.

Итън убеди Хана да му позволи да пренощува. Но едва след като той приготви омлет със сирене, който двамата хапнаха върху ламинираната маса в кухнята. В леглото на Хана – по-точно матрак на пода – се позабавляваха още малко, но после Хана го предупреди, че сънотворното ѝ започва да действа и тя трябва да спи. Сгуши се с гръб към него, а той, все още обхванал с длан хълбока ѝ, се замисли за изминалия ден и се зачуди какво ли е искала да му каже Хана, когато подметна, че нещата, които имат значение за него, нямат значение за никой друг. Това би обяснило много за живота му.

Най-сетне, преди и той да заспи, Итън си спомни отново за списъка, който беше получил по пощата. Повтори си седемте имена – имаше почти фотографска памет, – само последното му убягваше, вероятно защото му беше хвърлил бегъл поглед. След това изрецитира наум думите на новата песен, реши, че са пълна тъпотия, и заспа.